

L'epistolari més tràgic

TEATRE. "Adreça desconeguda" És una d'aquelles històries de ficció que, precisament perquè s'acosten tant a la realitat, es converteixen en testimoni directe dels fets succeïts en una Europa entre les dècades dels anys trenta i quaranta del segle passat.

Interpretada per Lluís Homar i Eduard Fernández, arribava dissabte al Teatre Kursaal. El text narra la història de dos amics alemanys i socis d'una galeria d'art que viuen als Estats Units. Un d'ells és d'origen jueu. Tots dos acaben separant-se per motius personals. **Martin Schulse (Lluís Homar)** torna a Alemanya en un moment en què el nazisme comença a fer-se fort, entre 1932 i 1934. La correspondència epistolar que manté amb **Max Eisenstein (Eduard Fernández)** aporta no només el balanceig d'una valuosa relació personal, sinó diversos elements de context històric que retraten què va representar el nazisme en el si de certs sectors de la societat alemanya.

Un espectacle que es podria limitar a ser simplement la lectura d'unes cartes entre els dos personatges es transforma en una obra teatral de fons complex. Els intèrprets fan reviure els fets de la quotidianitat en la imaginació dels espectadors tot evocant les seves pors, els seus dubtes, els seus moments d'eufòria, la seva venjança.

L'amic resident a Alemanya, cada vegada més proper al règim de Hitler, està fascinat per les profecies imperialistes i acaba distanciant-se de l'amic jueu que segueix als Estats Units. Allà, Martin té una relació sentimental amb la filla del seu amic sense que aquesta acabi de consolidar-se. La bella relació és, dins de la trama de l'obra, el que desencadena el drama del muntatge. És el moment en què els jueus a Alemanya comencen a ser perseguits pels nazis i la filla decideix anar a Berlín imprudentment per representar una obra de teatre com a actriu.

El muntatge presenta una història crua de l'època nazi que ja es va poder veure fa unes temporades al Teatre Borràs interpretada per Jordi Bosch i Ramon Madaula. Ara, són dues altres figures de l'escena catalana les que la recuperen en un espai molt més pròxim als espectadors. La disposició de les butaques emmarcant una escena composta per una catifa de grans dimensions i dues butaques de braços funcionals, reforça la interpretació dels actors asseguts en una taula a banda i banda com si volguessin marcar dos punts geogràfics de la relació epistolar: els Estats Units i Alemanya.

Els dos intèrprets broden el discurs amb una interpretació emotiva que es va enfilant lentament i va pujant de to fins a arribar al desenllaç. Tota la representació, d'una hora i cinc minuts, es converteix en una brillant obra de cambra que marca el pas del temps a partir d'un llum penjant que es mou del sostre a terra i a la inversa. La caracterització dels personatges va evolucionant entre la lectura i la resposta de les cartes.